

Sygn. akt V CSK 496/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa K. Z. i G. B.

przeciwko "L." Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie,

że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

W sprawie, skarżąca spółka przedstawiła pytanie dotyczące kwalifikacji prawnej umowy nazwanej przez strony, jako „umowa o świadczenie usług doradczych”, na podstawie której, jedna ze stron zobowiązuje się przygotować jeden wniosek o współfinansowanie projektu z funduszy unijnych wraz z wymaganymi skompletowanymi i uporządkowanymi dokumentami, a następnie zobowiązuje się tylko do wprowadzenia do systemu elektronicznego tego wniosku z zastrzeżeniem w tej umowie możliwości wykonania za dodatkowym wynagrodzeniem dodatkowych czynności na etapie realizacji projektu”.

Sąd Apelacyjny dokonał kwalifikacji tej umowy i przyjął, że strony łączyła umowa o świadczenie usług, a skarżąca przedstawiła argumenty, które, jej zdaniem, pozwalają ją zakwalifikować jako umowę o dzieło. Postawione pytanie nie odpowiada zasygnalizowanym wymaganiom dla zagadnienia prawnego, gdyż odpowiedź na nie, nie ma bezpośredniego znaczenia dla wyniku sprawy. W świetle dokonanych ustaleń i prawidłowo dokonanej wykładni zawartej przez strony umowy zobowiązanie powodów obejmowało przygotowanie wniosku o współfinansowanie projektu z funduszy unijnych i wprowadzenie go do systemu elektronicznego. Powodowie zobowiązanie to wykonali i efekt został osiągnięty w całości. Natomiast obniżenie współfinansowania projektu na etapie jego realizacji nie było przedmiotem umowy stron. W tym stanie rzeczy, sama kwalifikacja umowy nie miała bezpośredniego wpływu na wynik sprawy.

To, że umowy o podobnym charakterze i zbliżonej treści mogą być w przyszłości podstawą roszczeń innych podmiotów w innych sprawach nie daje podstaw do twierdzenia, że mamy do czynienia z „ważnym abstrakcyjnym zagadnieniem prawnym”. Argumentacja skarżącego stanowi w dużej mierze polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną w zakresie treści łączącej strony umowy; tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

l.n